

Els pitjors de la classe

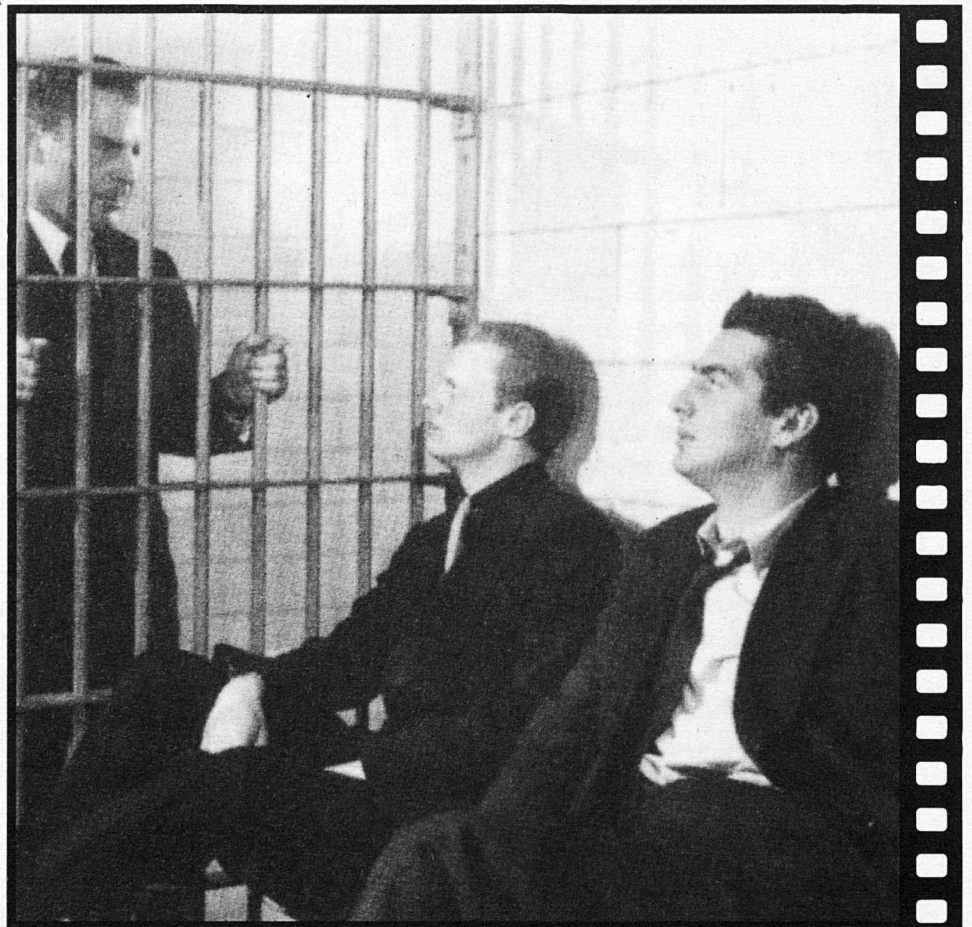
Manel-Claudi Santos

Quan jo anava a escola, la qüestió dels premis i dels càstigs estava bastant clara: si et portaves bé i treies bones notes, seies en els bancs de davant; si en feies alguna contra les normes de convivència o suspènyes, et passaven immediatament als de darrera. La jerarquia imposava caràcter. Amb uns resultats deplorables, però aquesta és una altra història. De vegades, mirant els títols de crèdit d'algunes pel·lícules, me'n record d'això. Més que res per comprovar que, com que el cine es fa amb la matèria dels somnis, resulta que allà tot va a l'enrevés. Els darrers, els pitjors actors els posen al començament de la llista: Sylvester Stallone, Arnold Schwarzeneger —no estic segur d'haver-ho escrit com toca, tot i així no tenc la més mínima intenció d'aixecar-me per comprovar-ho a l'enciclopèdia de cine— i Rutger Hauer tenen la versatilitat d'una cariatide, però aquí els teniu tapats de dòlars i amb els seus noms ocupant tota la pantalla. Per no parlar de Michael Douglas, amb una cara tan expressiva com el seu cul; o Jack Nicholson, que quan l'amollen i no el dirigeixen es converteix en una autèntica caricatura d'ell mateix.

Abans, a l'època bona, en el cine dels anys 40 i 50 també hi havia una bona col·lecció d'actors que a l'escola

que jo anava no s'haurien mogut del banc de la darrera fila en tot el curs. Alan Ladd, Montgomery Clift o James Dean segur que compartien pupitre. El millor de tots, però, el cap de la colla seria sense

discussió possible Victor Mature. Li tenc una veneració especial. Us puc assegurar que sempre m'ha fascinat. Era rematadament dolent. Ni interpretant el paper de la seua vida com a gató Doc Holliday tenia afagador per cap costat. Si s'hagués entrenat, no ho hauria fet pitjor. De totes formes, la pel·lícula en què està definitivament insuperable és a *La túnica sagrada*. Supòs que la recordau. Però si no l'heu vista, uns la recomanem amb fervor de convers: Victor Mature, ell, interpreta —millor hauria escrit un altre verb més adequat, però ho deixarem així per entendre'ns— el paper d'un esclau grec convertit al cristianisme. És la seua obra mestra: assolix un grau d'estultícia inigualable. És impressionant. Qualque pic he intentat mirar-me'l des d'un altre punt de vista: contenció bressoniana *avant la lettre*, una protesta muda i continuada contra els excessos declamatoris del mètode Stanislavski. Qualsevol excusa. Una justificació falsa, però contundent. Tot ha estat inútil: tornar a veure *La túnica sagrada* i pensar que, al seu costat, el rostre d' Omar Shariff és d'una gestualitat riquíssima és automàtic. Desesperant. De veres.

NO ÉS QUE SE'L VEGI GAIRE, PERÒ EL DE LA CELLA ALÇADA ÉS VÍCTOR